

GEORGIVS

BRAVN AGRIPPINENSIS BENEVOLIS LECTO-

RIBVS S. D.

VANDO QV IDEM celebrium Vrbium Oppidorumq; topographicae descriptiones, accuratissime delineatae praesenti hoc opere vobis proponatur ob oculos, Spectatores, Lectoresq; beneuolus; non ita alienum ab instituto nostro fore putavi, de primis Vrbium initijs, progressu & incremento paucula quaedam praefari: vt primis earum principijs & causis probe perspectis ac cognitis, earundem institutum, vsus, ac finis penitus intelligatur. M. Vitruuius lib. de Architect. 2. humanae societatis initium mira quadam industria explicans, causam, quae homines in vnum coe-

Confecia-
ti humani
generis o-
rigo.

git, coetusq; sociavit, his verbis enarrat: Homines, inquit, veteri more, vt ferae in tyuris & speluncis & nemoribus nascebantur, ciboq; agresti vescendo vitam exigebant: interea quodam in loco ab tempestatibus & ventis densae crebritatibus arbores agitatae, & inter se terentes ramos, ignem excitauerunt, ex ea flamma vehementi perterriti, qui circa eum locum fuerunt, sunt fugati, postea re quieta, propius accedentes, cum animaduertissent commoditatem magnam esse corporibus, ad ignis teporem ligna adijcientes, & eum coferuantes, alios adducebant, & nutu monstrantes, ostendebant, quas haberent ex eo vtilitates. In eo hominum congressu, cum profundebantur aliter spiritu voces, quotidiana consuetudine vocabula, vt obtigerant, constituerunt: deinde significando res saepius, in vsu ex euentu fari fortuito coeperunt, & ita sermones inter se procreauerunt. Paulò aliter Cicero, ciuilis humanaeque societatis conuentum, originem habere, litterarum monumentis tradidit: quem Franciscus Senensis Patritius, lib. I. de Regni & Regis institutione, imitari videtur. Qui non casu & fortuito homines conuenisse scribit, sed diuinam mentem sapientiam ipsis praestitisse, vt societates, coetusque instituerent. Quae quidem mens diuina, cum caetera animantia abieciisset ad pastum; solum hominem erexit, ad coeliq; quasi veri domicilij conspectum, excitauit. Tum speciem oris ita formauit, vt in ea penitus reconditos mores effingeret, quando hilaritatem animi vultu ostendimus, mœrorem enim, tristitiam, formidinem, iram, furorem, tranquillitatemq; frons, oculi, & supercilia indicant. Hac mente diuina, principio rerum humanarum acutiores ingenio viri, qui inter vagos illos atq; agrestes homines versabantur, animaduenterunt, hominem aliena ope indigere, cum neminem sibi ipsi satis esse cerneret. Proinde arbitrati sunt, illum per societatem sui generis commodius degere posse, & facilius consequi omnia, quae per naturam ei deesse videbantur. Et idcirco à syluestri vagaq; solitudine, in multitudinis coetum, humanamque societatem illum deducendum esse duxerunt. Quo quidem facto, quamprimum coniuncti inter se homines, sermonem ex assidua consuetudine statuerunt, quod conceptum mentis exprimerent, & consilia communicarent. Plato autem in Protagora, aliud ab his diuersum ciuilis consuetudinis principium refert, quod quidem, quia fabulis est multò quàm veritati propinquius, referre non placet. Iam verò hominum coetu siue ignis vtilitate sociato, siue natura & ratione duce instituto, quod sanè à ratione non multum abhorre videtur, vt primas hominum societates ab his principijs vtilitatis causa profectas existimemus, credamusq; hominem natura sociale animal, longè magis quàm apes, formicae, grues, & eiusmodi genera, quae gregatim aluntur, gregatimq; se tuentur, in vnum coetum venisse, vt quisq; promeret, quod alteri opus esset, acciperetq; aliunde quod ipse praestare non posset. Igitur, vt dixi, communi hominum societate conflata, cumq; in ea sermonis auxilio se mutuò intelligere, sensum animi exprimere, tum manibus & articulis, quam vellent rem, facilius se posse tractare viderent, coeperunt in eo coetu alij speluncas fodere sub montibus, nonnulli hirundinum nidos, & edificationes earum imitantes, de luto & virgultis facere loca,

Domicilio-
rum tyro-
cinium.